

Arrest

nr. 239 156 van 29 juli 2020
in de zaak X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49 / 5-7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOORTERE, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 11 februari 2020 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2018 te 9100 Sint-Niklaas werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 12.04.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 10.01.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen beweren dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht voor hun veiligheid en om hun zoon veilig te laten opgroeien en dat zij, gelet op het risico dat zij lijden, niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht voor hun veiligheid en om hun zoon veilig te laten opgroeien en dat zij, gelet op het risico dat zij lijden, niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beweren verder dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden, doch zij laten na om te specificeren welke prangende humanitaire situatie dit dan wel zou zijn. Ook hier dient er nogmaals opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Voor wat betreft de bewering dat de heer H. N. aan suikerziekte lijdt en hij hiervoor over insuline en goede medische zorg dient te beschikken, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recente medische attesten voorleggen waaruit blijkt dat de heer H. N. momenteel nog medische behandelingen en/of opvolging dient te ondergaan, noch dat hij omwille van zijn medische toestand in de onmogelijkheid is om te reizen. Volledigheidshalve dient er ook opgemerkt te worden dat er omwille van de medische situatie van de heer H. N. door betrokkenen op 23.11.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter werd ingediend. Deze aanvraag werd echter ongegrond verklaard op 14.01.2014, hen betekend op 03.02.2014. Betrokkenen dienden tegen deze ongegronde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV, doch deze werden door de RVV verworpen op 28.02.2017 waardoor de ongegronde beslissing inzake de aanvraag art. 9ter definitief werd.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat er in hun land van herkomst geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat er inderdaad geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië. Armeense onderdanen dienen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou (Rusland). Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om een

verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkenen niet verwacht wordt dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Moskou. Zij dienen zich enkel naar Moskou te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om aldaar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging af te wachten.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, met betrekking tot de familiale banden, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ook verklaren betrokkenen dat art. 8, lid 1 van het EVRM onder meer het recht inhoudt op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zowel van sociale als zakelijke aard kunnen zijn. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden en/of zakelijke banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De bewering dat hun hele familie in België zou verblijven, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen nog een meerderjarige dochter/zus hebben, dewelke niet (langer) in België verblijft. Haar huidige verblijfplaats is onbekend. Ook heeft mevrouw G. bij haar asielaanvraag verklaard dat haar vader, broer en zus nog in Armenië verblijven, en de heer H. verklaarde op zijn beurt dat zijn moeder en een broer nog in Armenië waren. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in het land van herkomst zouden wonen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkele daad gesteld hebben tegen de openbare orde, openbare veiligheid en/of goede zeden en nooit in contact kwamen met de politie of het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot halen betrokkenen aan dat zij ten allen tijde bereidt zijn om hun motieven mondeling uiteen te zetten, doch er dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 2011 in België verblijven, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat mevrouw G. een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij beschikt over diverse abonnementen, dat de heer H. een opleiding manuele houtverbinding heeft gevolgd en over een deelcertificaat in de opleiding meubelmaker beschikt, dat zowel de heer H. als zijn zoon werkwilbig zijn en een arbeidscontract kunnen voorleggen en dat betrokkenen een ruime vriendenkring hebben) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren drie middelen aan, die zij uiteenzetten als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2,67-71).

Verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekers wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom hebben verzoekers geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoeftanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De motivering van de bijlage 15ter is niet afdoende.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mochten verzoekers dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de beslissing, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42 ,§1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.

2.2 Tweede Middel

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers legden een kopie neer van hun paspoort (stukken 1) en van het bewijs van betaling van de retributie (stukken 8). De aanvraag is in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 en 26 maart 2009.

Buitengewone omstandigheden die de aanvraag van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 Vreemdelingenwet onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk maken. Normalerwijze moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (eigen onderlijning).

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval. Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

In eerste instantie wordt gesteld dat verzoekers zo zij de aanvraag niet in België kunnen doen, deze zou moeten doen bij de Belgische ambassade in Armenië. Dit gegeven dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld.

Verweerster erkent dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Armenië en dat verzoekers zich zouden moeten verplaatsen naar Rusland, zeker in het huidige klimaat (corona-problematiek) is het voor hen minstens emotioneel onmogelijk om naar Armenië/ Rusland terug te keren.

Alleszins is het bij afweging tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische staat duidelijk disproportioneel, en bijgevolg ook onredelijk om haar te verplichten terug te keren naar Rusland om daar de aanvraag te doen.

De aanvraag is derhalve ontvankelijk.

Verzoekers verwijzen naar wat hoger is gesteld in verband over het profiel en de buitengewone omstandigheden en aanzien deze hier voor herhaald.

Deze bevestigen onmiskenbaar de buitengewone omstandigheden en de prangende humanitaire situatie.

Verzoekers wijzen er ook uitdrukkelijk op dat bij de beoordeling van de aanvraag rekening dient gehouden te worden met het criterium van artikel 6.4 van de vermelde Richtlijn 2008/115/EG. Zij stelt dat zij duidelijk als schrijnend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn. Het gegeven van het zeer lange verblijf, de totale integratie en de medische problematiek van de zoon volstaat voor de toepassing van dit criterium.

Verzoekers wijzen ten overvloede op hun perfecte integratie. Dit blijkt uit het hogergeschetste profiel. De gevoegde en talrijke stukken bevestigen dit onmiskenbaar.

Gevaar voor de openbare orde of veiligheid. Er is geen sprake van dat verzoekers enig gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Verzoekers hebben zich steeds als voorbeeldige burger gedragen.

Verzoekers menen dan ook in aanmerking te komen voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit middel is gegrond.

"Derde Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat verzoekers woonachtig zijn te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekers, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verzoekers gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten.

Het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kunnen verzoekers zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijven en woonachtig zijn. Het centrum van hun belangen bevindt zich hier.

Verzoekers kwamen aanvankelijk naar België in 2011 teneinde asiel aan te vragen.

De reden dat verzoekers hun land ontvluchtte was om hun zoon toe te staan veilig op te groeien. Onderwijl hebben verzoekers hun leven in België opgebouwd. De gehele familie is immers woonachtig in België.

Sinds hun aankomst in België hebben verzoekers het nodige gedaan om de Nederlandse taal machtig te worden (stukken 4-6) en inburgeringscursussen en cursussen maatschappelijke oriëntatie te volgen (stuk 3) en met vrucht te beëindigen.

Verzoekers beschikken over verscheidene abonnementen : domein De Ster, Sint-Niklaas (kansenas) en het openbaar vervoer (stuk 2).

Van zodra de echtgenoot en zoon van het gezin over een verblijfsvergunning beschikken, kunnen zij tewerkgesteld worden. Zo bewijst de aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer (stukken 6).

Verzoekers beschikken eveneens over een zeer ruime vriendenkring in België. Dit bewijzen de talrijke getuigenverklaringen (stuk 7).

Indien verzoekers dienen terug te keren naar haar land van herkomst dan kan zij haar gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.”

2.2. Artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juiste juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig

moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Voor zover verzoekers betogen dat de bestreden beslissing stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd is, kunnen zij hierin niet worden gevolgd. De bestreden beslissing behandelt nadrukkelijk de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor zover verzoekers zich beroepen op de schending van het proportionaliteitsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel slecht geschonden kan zijn indien een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278). Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.4. Verzoekers stellen dat de door hen in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen ten onrechte niet in de beoordeling van verweerder zijn betrokken. Zo halen verzoekers aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de duur van hun verblijf in België en met het feit dat zij goed geïntegreerd zijn. In de bestreden beslissing is hierop echter wel ingegaan:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 2011 in België verblijven, dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat mevrouw G. een cursus maatschappelijke oriëntatie

volgde, dat zij beschikt over diverse abonnenmenten, dat de heer H. een opleiding manuele houtverbinding heeft gevolgd en over een deelcertificaat in de opleiding meubelmaker beschikt, dat zowel de heer H. als zijn zoon werkwilleg zijn en een arbeidscontract kunnen voorleggen en dat betrokkenen een ruime vriendenkring hebben) verantwoordten niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad dient hierbij vast te stellen dat deze stelling van verweerder in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordten waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan waarom omtrent de elementen van verblijf en integratie in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Het louter aangeven het niet eens te zijn met de visie van verweerder volstaat niet.

In de mate waarin verzoekers stellen dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gezondheidstoestand van verzoekers en met het feit dat de hele familie van verzoekers woonachtig is in België, moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd over deze elementen, en wel als volgt:

“Voor wat betreft de bewering dat de heer H. N. aan suikerziekte lijdt en hij hiervoor over insuline en goede medische zorg dient te beschikken, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recente medische attesten voorleggen waaruit blijkt dat de heer H. N. momenteel nog medische behandelingen en/of opvolging dient te ondergaan, noch dat hij omwille van zijn medische toestand in de onmogelijkheid is om te reizen. Volledigheidshalve dient er ook opgemerkt te worden dat er omwille van de medische situatie van de heer H. N. door betrokkenen op 23.11.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter werd ingediend. Deze aanvraag werd echter ongegrond verklaard op 14.01.2014, hen betekend op 03.02.2014. Betrokkenen dienden tegen deze ongegronde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de RVV, doch deze werden door de RVV verworpen op 28.02.2017 waardoor de ongegronde beslissing inzake de aanvraag art. 9ter definitief werd.”

(...)

De bewering dat hun hele familie in België zou verblijven, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen nog een meerderjarige dochter/zus hebben, dewelke niet (langer) in België verblijft. Haar huidige verblijfplaats is onbekend. Ook heeft mevrouw G. bij haar asielaanvraag verklaard dat haar vader, broer en zus nog in Armenië verblijven, en de heer H. verklaarde op zijn beurt dat zijn moeder en een broer nog in Armenië waren. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in het land van herkomst zouden wonen.”

Door louter andermaal te herhalen dat de gehele familie woonachtig is in België, brengen verzoekers bovenstaande motieven geenszins aan het wankelen. Wat betreft de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, laten verzoekers de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande onbesproken. Ook deze motieven worden derhalve niet aan het wankelen gebracht.

2.5. Verzoekers stellen dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en zij zich derhalve moeten verplaatsen naar de Belgische ambassade in Moskou (Rusland) en dit zeker in het huidige klimaat (corona-problematiek) voor hen minstens emotioneel onmogelijk is om naar Armenië/Rusland terug te keren. Het betreft *in casu* echter geen element dat zij hebben aangevoerd ter ondersteuning van hun aanvraag. Verzoekers beperken zich bovendien louter tot beweringen, zonder aan te duiden dat het voor hen inderdaad zeer moeilijk zal zijn om de aanvraag in te dienen via de Belgische ambassade te Moskou.

2.6. Verzoekers voeren verder de schending aan van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG. Daargelaten de vraag of artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG rechtstreeks kan worden ingeroepen, heeft richtlijn 2008/115/EG overeenkomstig artikel 79, lid 2, van het VWEU tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*). Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, *Mahdi*), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is heden een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Het regulariseren van illegaal verblijvende derdelanders maakt tot nu toe niet het voorwerp uit van enige concrete secundaire EU-regelgeving. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving. Nu artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG *in casu* niet van toepassing is en de gemachtigde de aanvraag van verzoekers enkel diende te beoordelen in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen verzoekers dan ook niet worden gevolgd waar zij menen dat artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG in rekening gehouden had moeten worden aangezien de onderhavige zaak “*duidelijk als een schrijnend geval dient aanzien te worden en humanitaire redenen ruim aanwezig zijn*”.

2.7. Waar verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de aangevoerde grief enkel kan worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad wenst allereerst te benadrukken dat de bestreden beslissing geldt voor alle gezinsleden en deze geenszins een scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft.

Verzoekers brengen geen enkel gegeven aan waaruit de aanwezigheid van familieleden in België kan blijken. Immers, verzoekers betwisten het motief in de bestreden beslissing niet dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers nog een meerderjarige dochter/zus hebben, dewelke niet (langer) in België verblijft. Ook heeft mevrouw G. bij haar asielaanvraag verklaard dat haar vader, broer en zus nog in Armenië verblijven, en de heer H. verklaarde op zijn beurt dat zijn moeder en een broer nog in Armenië waren.

Wat betreft het privéleven van verzoekers merkt de Raad op dat het toekomt aan verzoekers om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie privéleven uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (*cf.* EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als “*gewone*” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun aanvraag beriepen op het feit dat zij sinds 2011 in België verblijven, dat zij lokaal verankerd zijn en goed geïntegreerd zijn. Deze loutere affirmaties kunnen bezwaarlijk als uitzonderlijke sociale relaties worden beschouwd. De Raad benadrukt ook dat verzoekers – die nooit meer dan een attest van immatriculatie hebben verkregen – nooit garanties hebben gekregen dat hen een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend, zodat zij dan ook niet redelijkerwijze kunnen verwachten dat het mogelijk zou zijn om een in illegaal verblijf opgebouwd privéleven – in zoverre dit reeds kan worden aangenomen – wat zich aandient als een “*fait accompli*”, verder te zetten in België (*cf.* EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

2.8. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of disproportionele wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Waar verzoekers in hun derde middel verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat verzoekers middels huidig verzoekschrift enkel de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis aanvechten. De bevelen om het grondgebied te verlaten worden bestreden middels afzonderlijke verzoekschriften, die eveneens hangend zijn bij de Raad (gekend onder de rolnummers: RvV 245 641, RvV 245 644 en RvV 245 646). In zoverre verzoekers zich met huidig verzoekschrift richten tot de bevelen, is hun kritiek gericht tegen een andere dan de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.10. Waar verzoekers zich beroepen op een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet – en verwijzen naar de noodzaak van een behoefteanalyse – heeft deze bepaling geen betrekking op de bestreden beslissing, die slechts het antwoord vormt op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Derhalve zijn het eerste, tweede en derde middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT